

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואם גאל יגאל א
השעה המקדשה את
המשיח כסף ערבר עילו
2. ויקרא בו כ
לו. אש אמו ואביו תיראו
3. אלהים: את שבתתי תשמרו אני
4. ויקרא י כ
5. וקול אברהם את יצחק
בנו בן שמונת ימים כאשר
צוה אתו אלהים:
6. בראשית א ד
7. זאת בריתי אשר תשמרו
בני ובעלי ובין זרעך
8. אתחיר ומוציא לכם לב ודבר
9. בראשית י כ
10. ועל זכר אשר לא מול
את בשר ערלתו ונתתה
הנפש והחיה אברהם
בריתי הוא: במעמית ז ד
11. וצו את יהושע וחזקיהו
אומצו כי הוא יעבר לפני
העם הזה והוא יגיד אותם
את הארץ אשר תיראם:
12. דברים כ
13. את כל אשר צוה י
אלהים בני משח מן היום
אשר צוה י והלאה
14. לדרתם: ממדבר י כ
15. ופטר חמור תפדה בשה
ואם לא תפדה ויפטרכל כ
16. כבור כנף תפדה לא יראו
17. פני ריכם: שמת לו כ
18. כי שטר רחם לכל בשר
אשר יקריבו י כל באדם
19. ובהקדחתו חלך פד אר
תפדה את כבור האדם ואת
כבור הבהמה והטמאה
תפדה: ממדבר י כ

מוסף רש"י

מאי טעמא ונתן הכסף
וקם לו. אין הקדש נקנה
במשיכה דכתיב ציה ויסף
חמישים כסף ערכך עליו וקם
לו ואין שטר וחזקה קוין
קרקעותיו ולא משיכה את
המטלטלין (לקמן ד:). שהזמן

עד שימשוך: צבור: ויחזיק. צבית: משכו. הדיוט חפץ של הקדש מיד הנוצר במנה: ולא הספיק לפרומו. כלומר לתת דמיו לגזבר: נוטל מאתם: דמי איקר צרשות הקדש איקר הואיל ולא נתן המעות: ולא יאכל כה דיוט כו'. שאם משכו מיד הדיוט ישלם כל מעותיו דקנאו בנשכיה וצרשותו הוא דול: פדאו. נתן את המעות: במתנאי^א כל מוטס האצ כו'. צגמ' מפרש לכולה מתנאי: שהומו גרמא. שהומו גורס ^בלה ששנא: הוץ מכל סקיף. פאת השאש: וכל שפתיים. פאת זקן: וכל טעמא. דכהניס: גמ' אי נימא דמחייב צרא

תלמידו נאמר. והרי משמע כל
 מלות שהבן מנא לה על אביו נשים
 פטורות בתמיה: איש אמו ואביו
 פטורא הרי כלן שנים. לשנים הוא
 אומר: המוטלות (עליו) על האב.
 כגון הק' דמפרש צבריתא ללמדו
 גורה ולמלו ולפדותו זה' סלעים
 אם צבור הוא ולהשיליו אשה וצבורה
 יליץ ואילו מקראי: אף להשיעו צבור.
 שם אין יפדותו כפסגיה וטעמו ויחמקן
 אף יודע לשוט: ליטעוט ס"ד.
 והלא ישב ולא למדו כלום: כליו
 מלמדו ליטעוט. דכיון דאין לו
 אומנות ויחמר לחמו ילך צפרשת
 דרכים וליטעוט את הצריות: ^ה כל אשר
 הוא אדם. ולא את שרה: מיחייב
 איהו. כשיגדל: אשכחן מיד. לא צרחה
 נאמר כן: אינו אלא גוון וירון.
 שיהא מהיר וחרץ דצבר וטובג מיד.
 וטובג לדורות: טפדה תפדה כו'.
 כלומר קרי ביה ^ה תפדה: ואיהי
 מנגן דלא מיפקדא. איהי אמו מנין
 שצריה מנא לה לפדות את צנה דכיון
 דמנא עשה שלל הזמן גרמא הוא
 צעי קרא למעוטה: לפדות את
 עצמו. כשהוא צבור ולא פדאו אביו:
 ואיהי מנגן דלא מיחייב. נהי
 דאציה אינו מנא לפדותה דכמי
 צבור צנין אימא איהי תפדה נפשה
 לכשתגדל דהא קרינן ביה תפדה
 אלתא מנא אצרא נמי רמיא
 ודך מנא עשה שאין הזמן גרמא
 היא: כל שאחרים נו'. האב:
 הוא לפדות. שלל פדאו אביו:
 כל

דכתיב⁵ וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ו
מיחייבא דכתיב³ כאשר צוה אותו אלהים צאותו ו
לדורות מגלן תנא דבי ר' ישמעאל כל מקום שנאמר
ולדורות זירוז דכתיב⁶ וצו את יהושע וחזקה ואמצוה כ
היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם: לפדותו: מגלן
תפדה ויהיבא דלא פרקיה אבוה מיחייב איהו⁷ למפרקיה
ואיהי מגלן דלא מיפקדה דכתיב תיפדה תפדה כל שמ
מצווה לפדות את אחרים וכל שאינו מצווה לפ
מצווה לפדות אחרים ואיהי מגלן דלא מיחייבא
תפדה תיפדה כל שאחרים מצווים לפדותו מצוו
וכל שאין אחרים מצווים לפדותו אין מצווה לפדות
אחרים מצווין לפדותה דאמר קרא כל בכור בניך ת
⁸תנו רבנן הוה לפדות ובנו לפדות הוא קודם לבנו
קודמו שזה מצותו על אביו וזה מצות בנו עליו אמר

ת לא תעשה וכו' ואחד הנשים חייבים. דהשוה הכמוה אשה לאיש לכל עונשין שבמורה
בד לאבא. כגון כבוד ומורא (לקמן ל'). שזה מצותו על אביו וזה מצות בנו עליו. מזה
מיו של אב זה היטה על אביו שמת ומזה בנו עליו (בכורות מט.).

[illegible]

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

כפ.

משכן במאמרים ולא הספיק ובו נותן מאמרים מ"ט לא יאח כח הדיוט חמור מהקדש. וא"ת טיפוס ליה מטעם דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט וכיון דמשכו במאמרים אינו יכול לחזור^א צו וי"ל כיון דצטעות היה כמו הכל שלא היה סבור שיסתנה השער לא

היו כמסירה להדיט וקשה דלמר
צפרק יש נוחלין (צ"ב דף קלג:) גבי
זנו של יוסף בן יועזר דלשכח
מרגניתא אמרה ליה צדיטהו וזל
מוכרה לגזר דהקדש ולא תשימא
את דלמירה לגבוה כמסירה להדיט
ואמאי הא שומא צטעות הוא אם
יאמר לתת פחותה משויה ו"ל צדבר
שאין שוממו ידועה בגון מרגניתא
גומר צדעתו אפי' תשוה יותר שהרי
כמו כן מסופק שמה שזה פחות אפי'
י"ל דהתם כששם אותה פחות משויה
מתכוין לוותר להקדש א"כ שייך לוותר
אמירתו לגבוה כמסירתו להדיט אבל
הכא לא מתכוין לוותר כלל כשמסכו
במאמץ שכן היה שזה באותה עשה
ולא שייך אמירתו לגבוה כמסירה
להדיט (א) : אמרו הדיוט לאו במי
שפרע קאי. וכיון דלהדיט אינו יכול
לחזור בן זלל אם שפרע היכא דיהיב
לו דמי כמו כן הקדש לא יחזור בו

עין משפט
נר מצוה

ד"ש א מ"י פ"ז מהל' ערכין
הל"ב:
ש"ה ב ג ד מ"י פ"ב מהל'
ע"ז הלכה ג:

[illegible]

שיד נ מיי שם הל"א טוש"ע
שם ס"א:
שמו ס מיי שם הל"ג טוש"ע
שם סעי' טו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תיפדה וכו' קרי
ציה תפדה: (ב) תום ד"ה אטו
וכו' זכספים דהיבא דקא
יהיב:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א] תוס' ד"ה אטו כו' דקא
 יהיב דמי ליתמי אפירי חל אין
 כו'. נלעג"ד למחוק מלת אין
 ע"פ הסוגיא דגיטין יעוש"ה
 ודו"ק:

מוסף תוספות

א. אפילו לא משכו נמי כיון
שאמר לפדותו במאתים. מוס'
ז"ב קלג: ב. כי לא אמר לקנות
קט שוה בשוה. שס. א. גמס'
רשון דף נב. ממשא גני'. גבי
הקדש שחז' אינו יכול לחזור
כיון דאיכא נמי שפרע בהדיט.
ד. ולא קיימי אפי' במי שפרע.
שס. ה. כמו פדיון הבן דאין
זמנו אלא [מ]שלשים, וקרי
ליה הזמן בפדיון (לד). מ"ע
שלא הזמן גרמא. מוס' הרא"ש.

תוס' ר"י תוקז

עד שימשוך. המטלטלין
ויוחזק בקשר משכו. חפץ
אין לקשר שנהוב מכה.
מכדורו. לית המעות. ונתן
הספס. נבי חקיש שאל
און קנה מן הקרקע שאין
כספס. משכו מנאח. אכל
און דמפרש לדבר כספס
מאל ששאל שנהוב כספס
ספס נתן לי ון החפץ נאמן
לי הגובר במאחס ועמר
ומשכו. אבל אן אמר לו
חפץ נתן לך אינו יכול
לחזור בו א"פ שני כספס
דאמיתו לגבוה כמסיתו
לדעיתו. והעיקר דאין אמרין
מאחס לגבוה וכו' אבל אן
שואו נתן לגבוה נתן כספס
ון גולה חקישו
אמיתו לחזור וכו', אבל כמ

ואזיל
 ביה אמירתו לגבוה שהיה לא אמר שהוא נותן אלא יתן. ואיכא מ"ד אמירות לגבוה כמס' תחת ידו שהוא יכול למוסרו, אבל מה שאינו תחת ידו לא היה יכול אפילו הקדוש יתן לו. אלא אמרו אין המעט בידו נתימין. כ' ששום חיל פקדו כמאמץ לספר א"ל להוריו להודיע שהמעט בברשותו ונתנו, וזהו אפילו לא נתנם אם היה תחת ידו אמירתו לגבוה כ' וכן קנין הקדש במשיכה אמרנו לתועלת הקדש דקנה, הכא נמי אפי' דקנין הקדש בכסף, לתוע' הפדוהו חתור חתור וזכה לו שיקנה בכסף, ומדוברין שם קהל עד כך שהן רוצה לחתור קיבל ע' הפדוהו מ'ו' כאן סבלע ועמדו שלל כאן סבלע סמך מארבע עליו סבלע ק' כאן סבלע ו' החול אבל א' החול חתור ב' הגזבר ואינו מקבל עליו מ' שפרע שיהיה ח' הקדש מבח הדיוט. וכן וזהו. תנינא. הנה מבחין מה שהנזכר בברייתא. לטעם. שמתוך שאין לו אומנות (גורם לו) חיל יתר ב' תפדה ולא מאמץ לפדות את בנה ולא מפקדו בראיותיה דידה.